

primera vegada, en la història del nostre país, s'han aplegat un munt de persones amb l'espontaneïtat, i la modèstia que ho han fet els qui han col·laborat en aquesta obra. Tanta modèstia, que tot i essent més de quatre-cents sanitaris els que es reunien i tractaven aquestes qüestions, la labor va transcendir tan poc que algú ha pogut pensar que la ponència sanitària del Sindicat de Metges havia estat elaborada per una minoria més o menys selecta. Res d'això. La Junta del Sindicat va cridar aquelles persones, sindicades o no, metges o farmacèutics o veterinaris que li semblava que havien destacat en algun aspecte sanitari. Els va cridar per dir-los: Cada un de vosaltres viu una determinada especialitat sanitària. Cada un de vosaltres coneix les persones que senten la mateixa especialitat. Us preguem que en nom del Sindicat les crideu totes, quantes més millor, i que les inviteu a reunir-se, nomenar un president i un secretari, i redactar una ponència que signifiqui el seu sentir tècnic sobre el que podria i hauria de fer Catalunya en l'aspecte sanitari que els sigui conegut. Es van reunir així 32 comissions.

Quan van tenir elaborades llurs ponències, va fer-se una comissió constituïda pels presidents de cada una d'aquestes comissions primitives. Aquesta comissió de conjunt va servir per a suprimir interferències, evitar repeticions, rectificar orientacions o èsmenar desproporcions. Però, abans d'això, les ponències de cada comissió havien restat uns dies a la Secretaria del Sindicat perquè tothom pogués estudiar-les i proposar la rectificació d'aquells extrems que no trobés prou convenients. I en la premsa professional es va fer pública aquesta determinació.

El Sindicat de Metges de Catalunya donava, en aquesta primera part, una lliçó de democràcia. Però quan va tenir la tasca feta, quan la ponència va estar llesta en tots els seus extrems, va presentar-se al President de la Generalitat de Catalunya per tal de fer-n'hi ofrena. I sense reclamar res, sense voler res, sense que del seu acte en tingués ni tan sols el premi que pot significar el publicar-ho, per així dir-ho a l'agraïment i la consideració del poble català, va donar per llesta la seva obra. Amb la qual cosa, després d'una lliçó de democràcia, donava un exemple de desinterès.

Em penso que en aquest moment l'Acadè-

mia d'Higiene, per boca meua, ha de reconèixer tota la importància tècnica i patriòtica de l'obra feta pel Sindicat de Metges i ha de mostrar-n'hi el més profund reconeixement.

Quan la Generalitat de Catalunya tingué a les seves mans el treball del Sindicat, va creure convenient crear un Consell Tècnic de Sanitat. Aquest Consell ha començat ja les seves tasques de les quals poc es pot judicar encara. Però la Generalitat comès un greu error en nomenar també una Comissió político-parlamentària que intervé el Consell de Sanitat i dictamina sobre el seus acords d'ordre interior fora dels moments en què l'Assemblea de la Generalitat està reunida. Això treu tota espontaneïtat i tota responsabilitat al Consell Tècnic en establir una Duana que no té parió al món. Deixades les coses aquí, voldria saber dir en poques paraules, per no molestar massa la vostra atenció, la directriu que creiem més encertada per a regir els diferents aspectes sanitaris, el camí que caldria seguir i l'esperit que caldria donar-hi.

Tres aspectes, d'abast polític, consultiu i tècnic, cal tenir en compte. Per al primer, Catalunya ha de tenir un Conseller de Sanitat i Assistència Social. El Parlament català, una Comissió parlamentària que li doni dictamen sobre els projectes del Conseller o les proposicions d'ordre sanitari que es presentin a la Cambra.

En l'aspecte consultiu, un Consell Tècnic de Sanitat que constituirà, a més a més, tantes Comissions de Lluites especials com les necessitats de Catalunya vagin demostrant. Unes juntes consultives intercomarcals que resolguin els conflictes d'ordre sanitari superior que es plantegen en la seva jurisdicció, subdividida, també, en Comissions de Lluites especials. Però els municipis que visquessin una vida sanitària autònoma, unes Juntes municipals de sanitat.

En l'ordre tècnic, un Director, Directors de Sanitat intercomarcals amb quatre brigades sanitàries que tindrien sota llur dependència les sotsbrigades que el règim de comarques sanitàries aconsellés més convenient.

Aquestes sots-brigades sanitàries, el veritable nucli sanitari actiu, serien constituïdes per un metge epidemiòleg que faria de bacteriòleg i director, un inspector sanitari, un farmacèutic químic, inspector de Farmàcia, un veterinari inspector i una o més infermeres visitadores. Cada sotsbrigada ha de tenir un laboratori, tren de desin-